

BINNENste BUITEN

kwartaalblad van Stichting Onze Weg
Postbus 30341, 6803 AH Arnhem
www.onzeweg.nl
jaargang 18, nr 4

onze
weg
↑

God is geduldig, heb geduld met jezelf!

door Alan P. Medinger

Ik had het voorrecht om met minstens een miljoen andere mannen een grote bijeenkomst van de *Promise Keepers* in Washington bij te wonen. God zegende me gedurende die dag, maar het meest gedenkwaardige moment kwam 's avonds tijdens de busrit terug naar Baltimore. Ik reisde samen met een echte heilige. Onze schoolbus was overvol en ik had het geluk een plekje te vinden naast een onbekende. Mijn medepassagier, Ed, was een rustige bescheiden jongeman. Hij was woninginrichter, getrouwd en had twee kinderen. Hij was sinds vijf jaar een gelovige.

Wij deelden kort ons getuigenis en toen het gesprek vorderde, werd duidelijk dat Ed geen hoge dunk van zichzelf had als christen. Hij vergeleek mijn fulltime bediening – hij had me de week daarvoor horen spreken op een lokale christelijke zender – met zijn leven. Hij vond dat hij het er armzalig van afbracht in zijn rol als echtgenoot en vader. Maar gedurende ons gesprek werd duidelijk dat zijn twee collega's, die op de bank achter ons zaten, ongelovig waren, maar hij had ze – en hij daar moeite voor moeten doen – meegenomen naar de

bijeenkomst van de *Promise Keepers*. Hij klaagde over de toestand van zijn ongelovige ouders, maar vertelde ook dat hij en zijn vrouw hen meenamen naar een wekelijkse bijbelstudie. Tevens vertelde hij dat hij zijn huis te koop had gezet, zodat hij kon intrekken bij zijn schoonfamilie, zijn vrouw kon dan fulltime moeder zijn.

Deze man deed dingen die ik tijdens mijn drieëntwintig jaar leven als christen wellicht nooit gedaan zou hebben. Op de bijeenkomst in Washington waren wij als

'Een hoog getuigenisgehalte'

Van de redactie

door Reitze Siebesma

In het decembernummer dat voor u ligt treft u meerdere artikelen aan rond het thema 'geduld' / 'wachten'. Alan Medinger, voor veel christenen met een homoseksuele achtergrond in de VS een bekende schrijver, daagt ons uit geduld te hebben met onszelf. Hilda Sol, een schrijver uit onze eigen Onze Weg kring, heeft het over 'wachten' en 'verwachten'. En Johan Berkhof, lid van de redactie, heeft een aantal gedachtenspelsels rond dit thema aan het papier toevertrouwd.

Wat me verder opviel toen ik de artikelen in gedachten langsloep, was dat vrijwel allen die meewerkten aan dit nummer uit eigen ervaring weten wat het is om aan te lopen tegen homoseksualiteit. Dit nummer heeft een hoog getuigenisgehalte en dan denk ik niet alleen aan de twee korte getuigenissen en het gedicht dat u aantreft. De hierboven genoemde artikelen bevatten lessen gekoppeld aan de persoonlijke ervaringen van de schrijvers. En ook de hulpverleners van Different – van deze organisatie ontvangen we elk kwartaal een bijdrage – staan dichtbij de praktijk van mensen die worstelen met seksuele gebrokenheid.

De boekbespreking gaat over een boek waarin het persoonlijke element ook sterk aanwezig is.

We hopen van harte dat dit blad u mag bemoedigen in de unieke situatie waarin u zich bevindt. En we wensen u alvast voor het komend jaar Gods zegen en kracht toe op de weg die u gaat.

Inhoud

- 1 God is geduldig, heb geduld met jezelf!
- 5 Waarom ik geen homo ben...
- 7 De zegen van het wachten
- 11 De noodzaak van een betrokken gemeente
- 12 "Ik wilde zo zijn als die jongen", getuigenis van Martin
- 15 Boekbespreking
- 16 Gedachtenspelsels

REDACTIE: J.W. Berkhof, G.W. Berkhof-te Hennepe, R. Siebesma, I. Wildschut
VORMGEVING: H. Demandt

BESTUUR STICHTING ONZE WEG: J. Karreman, H. Sol-Lühoff, J. van de Sluis,
COMITÉ VAN AANBEVELING: Mr. P. Coumou (Zeist, oud-voorzitter Vereniging "Tot Heil des Volks"), Peter Helms (Canada, voormalig leider Jeugd met een Opdracht Amsterdam), J.J. Frinsel sr. (Montfoort, voorm. directeur Vereniging "Tot Heil des Volks"), Ds. J.H. Velema (Nunspeet, Chr. Geref. emeritus predikant), Dr. K. Zuidema (Wezep, voorheen huisarts), ds. J. Eschbach (Amersfoort, predikant-directeur Stichting Evangelisch Werkverband), H. Binnendijk (Rijnsburg, oud-programmamaker E.O.), Prof.dr. Willem J. Ouweneel (Huis ter Heide, hoogleraar theologie en wijsbegeerte).

AUTEURSRECHTBEPALING: ©1992-2004 Stichting Onze Weg

Niets uit deze uitgave mag, op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de redactie worden gebruikt, geciteerd of overgenomen. Ook voor het overnemen van informatie, citaten en/of (delen van) artikelen dient onder alle omstandigheden schriftelijk toestemming te worden gevraagd en verkregen van de redactie.

REACTIES EN ADRESWIJZIGINGEN:

Stichting Onze Weg,
Per post :Postbus 30341, 6803 AH Arnhem,
Internet :www.onzeweg.nl
E-mail :info@onzeweg.nl
Fax :084-7193955

GIFTEN: Postbank nr. 1714156 t.g.v. Kwartaalblad Stichting Onze Weg, Arnhem

mannen opgeroepen om onszelf te vernederen. Tegenover Ed voelde ik mij echt nederig. Wat moest ik tegen hem zeggen? Ik ben dankbaar dat ik iets zei dat naar mijn idee behulpzaam was voor Ed, én ik had een onderwerp voor dit artikel in onze maandelijkse nieuwsbrief. Ik zei, in verband met het gevoel dat hij had dat hij tekortschoot als man en vader: “Ed, heb een beetje geduld met jezelf. God is geduldig. En bovendien, wie ben jij om te beslissen waar je op dit moment zou moeten zijn in je wandel en groei als christen?” Dit is een goede vraag voor ons allemaal.

Mislukking

Toen ik in 1974 Christus als mijn Heer en Heiland aannam, was ik in een soortgelijke situatie als Ed. Direct na mijn bekering trok ik erop uit en kocht allerlei boeken over het leven van de christen, vooral die welke beschreven hoe ik een betere echtgenoot en vader kon zijn. Ik probeerde alles wat ik las in praktijk te brengen maar faalde telkens. Ik faalde rampzalig.

Ik las veel boeken, maar werd er alleen maar beroerder van. Ik wist dat ik de leider, de autoriteit, de beschermer, de krachtige man moest zijn, die mijn vrouw en kinderen nodig hadden. Maar iedere mislukking, iedere valse start, elke keer als ik het opgaf om hoofd van het gezin te zijn, elke keer dat ik niet doorzette, iedere aarzeling liet mij dieper en dieper ervaren wat een miserabele mislukking ik was als echtgenoot en vader. Echt waar, de wet doodt.

Bevrijding van die vreselijke cyclus van mislukkingen en zelfveroordeling kwam toen ik het boek *Crisis in Mannelijkheid* van Leanne Payne las. Ik zag voor het eerst dat ik de dingen die mannen doen

niet kon doen omdat ik nooit als man volwassen geworden was. In vele opzichten was mijn groei in mannelijkheid in mijn vroege adolescentie verstoord. Voordat ik de dingen kon doen die mannen doen, moest ik groeien in mannelijkheid. Dat zou tijd nemen. Ik zou geduld moeten hebben met mijzelf. Wat een bevrijdende openbaring was dat!

Maar, wat nog meer vrijheid bracht, was de openbaring door de Heilige Geest zelf, dat God ook zo naar deze dingen kijkt. Hij veroordeelde mij niet vanwege mijn mislukkingen. Hij wist dat ik nog volwassen moest worden en

Geduld maakt ons vrij om te groeien

Hij zou tijdens dit proces heel veel geduld hebben.

Wat geduld uitwerkt

Geduld is een van de duidelijkste uitingen van Gods genade. Hij accepteert ons zoals we zijn en vanuit dat uitgangspunt is Hij steeds het voorbeeld van de perfecte vader, die ons volledig liefheeft en accepteert, terwijl Hij ons telkens aanspoort om te veranderen en te groeien.

Als we geduld met onszelf op de juiste manier begrijpen kan dit een van de dingen zijn die ons op een geweldige manier ondersteunen in het genezingsproces. Geduld hebben met onszelf maakt ons vrij van zelfveroordeling, maar dat betekent niet dat we schipperen met de zonde. Geduld heeft niet

zozeer te maken met de richting waarin wij ons bewegen maar meer met de tijd die het neemt om ons doel te bereiken.

Geduld zegt niet: “Wel, zo ben ik nu eenmaal.” (*Regeneration News* 1997).⁽¹⁾ Het is er niet op uit een “acceptabel” niveau van zonde te zoeken die past bij de situatie waarin ik mij op dit moment bevind. Gods standaard blijft totale perfectie, totale reinheid.

Geduld is geen vervanging voor deze standaarden, maar het bevrijdt ons veeleer van een zelf opgesteld tijdsplan om deze doelen te halen. Geduld heeft alles te maken met tijd.

Enige jaren later kan ik mij herinneren dat ik tegen mijzelf zei: “Ik ben nu 10 jaar christen, nu zou ik toch niet meer zo moeten kijken naar een goeduitziende, gespierde man.” Misschien heb jij wel eens gezegd: “Ik ben nu al vijf jaar op de weg van herstel, het is toch belachelijk dat ik nog steeds zo’n angst heb voor relaties met mannen (vrouwen).” Of: “Hoe is het mogelijk dat ik nog steeds worstel met masturbatie terwijl God in de afgelopen zeven jaar zoveel voor mij gedaan heeft?” Mijn antwoord hierop is steeds: “Wie zegt dat?” Wie ter wereld is wijs genoeg om te kunnen zeggen wanneer iemand op een bepaald niveau moet zijn in zijn ontwikkeling? Wie kan dit voor zichzelf beoordelen?

Ik had ouders die van mij hielden, echter, mijn vader leed aan een psychische ziekte. Ik ben nooit seksueel misbruikt als kind, maar aan de andere kant werd ik al op jonge leeftijd met pornografie geconfronteerd. Ik werd niet lichamelijk verwaarloosd, maar ik was wel een slechte atleet. Jouw ervaringen op deze terreinen zijn misschien beter of slechter dan de mijne. Gegeven deze verschillen en nog honderden

andere, wie kan er dan zeggen wanneer jij of ik een bepaald punt zouden moeten bereiken? Alleen God kent ons hart. Geduld impliceert hoop. Geduld hebben is geduld hebben *met* iets. Het betekent niet afwezigheid van zonde of onvolwassenheid. Wij zijn niet geduldig als we opgeven. We zijn geduldig als we erkennen dat er een dag zal komen dat we rein en rechtvaardig zullen zijn, een dag waarop we ons volledig op ons gemak voelen in onze mannelijkheid of vrouwelijkheid.

Geduld op de juiste manier beleefd zal op God gericht zijn. Onze veelvuldige mislukkingen zullen duidelijk maken dat we er niet op eigen kracht kunnen komen. We kijken steeds op naar God die de nieuwe innerlijke man of vrouw in ons vormt. Hij is de enige die ons kan

veranderen. Wij jagen God na en vertrouwen dat Hij ons verandert, in plaats van dat we verandering najagen in eigen kracht zonder Hem.

Veroordeling en schaamte voeden ons lage zelfbeeld en ons gevoel van waardeloos zijn. Deze gevoelens sluiten ons op in onze oude identiteit en drijven ons uit naar onze oude zondige, vaak wellustige manieren om ermee om te gaan. Geduld is het tegengestelde van veroordeling en schaamte. Geduld maakt ons vrij om te groeien.

Geduld lijkt op vergeving; het is een deugd met drie kanten. We accepteren de waarheid dat God geduldig is met ons, en we worden geduldig met onszelf. Terwijl we geduld krijgen met onszelf, zullen we bemerken dat we meer geduld krijgen met anderen. Ieder

facet van geduld bemoedigt anderen en ons geduld groeit. Denk daar eens over na!

Het kennen van de diepte van Gods geduld met ons is ondergedompeld te worden in zijn genade. Onze wonderlijke, volmaakte, heilige God is bereid om mij lief te hebben gedurende al de jaren die ik nodig heb om als Jezus te worden. Dank U, Heer.

Dit artikel is met toestemming van de schrijver overgenomen en vertaald.

I. In het decembernummer 2003 verscheen dit een vertaling van dit artikel in *BinnensteBuiten* met de titel "Zo ben ik nu eenmaal".

Financieel

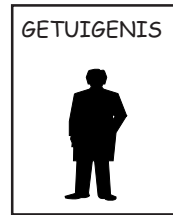
Op de voorkant van dit blad prijkt aan de rechterkant boven: jaargang 18. Zo lang verschijnt ons kwartaalblad al, eerst als *Nieuwsbrief*, later met de naam *BinnensteBuiten*. In al die jaren hebben we als *Onze Weg* nooit abonnementsgeld willen vragen. Giften zorgden ervoor dat de onkosten gedekt werden. Dit ging lange tijd goed.

De laatste jaren merkten we dat er meer uitgaven waren dan inkomsten. Het saldo daalde. We hielden de vinger aan de pols, telkens ging het goed. Maar deze zomer was de financiële situatie ronduit zorgwekkend. We vroegen ons zelfs af of het financieel wel haalbaar zou zijn het septembernummer uit te geven. We besloten gewoon door te gaan maar onze achterban op de hoogte te brengen van de financiële situatie. Op de ontmoetingsdag in Amersfoort op 5 november deden we dat en nu doen we dat hier.

Wat zijn de uitgaven? Op jaarbasis kost het drukken van *BinnensteBuiten* ruim 2.500 euro, de porti bedragen ruim 900 euro. Daar komen kosten bij als enveloppen, etiketten en acceptgiro's. Nu hebben we het alleen nog maar over de kosten die direct te maken hebben met het blad. Daarnaast zijn er uitgaven zoals: onkostenvergoedingen voor de redactieleden die op vrijwillige basis zich inzetten, de huur van de postbus en andere kosten die verbonden zijn met het functioneren als Stichting. Bovendien moeten we op korte termijn een grote uitgave doen voor een nieuw softwarepakket voor de verwerking van de lay-out. Ook hiermee is een bedrag van enkele honderden euro's gemoeid.

Bij elk juni- en decembernummer vindt u een acceptgiro. In *Van de redactie* herinneren we u dan meestal aan het feit dat we als *Onze Weg* afhankelijk zijn van giften. Ook bij dit nummer treft u weer de acceptgiro aan. Vanwege de financiële situatie op dit moment hebben, doen we een dringend beroep op al onze lezers om er deze maand gebruik van te maken. Iedere gift, ook een kleine gift, is welkom. Samen moet het lukken om ook in de komende jaren *BinnensteBuiten* als kwartaaltijdschrift te laten verschijnen. U kunt bij ons ook een formulier aanvragen voor een periodieke machtiging. U bent ons daarmee heel erg van dienst omdat we dan een idee krijgen van de vaste inkomsten om de vaste kosten te dekken. Namens de redactie, Reitze Siebesma

Waarom ik geen homo ben...

door Reitze Siebesma

Als kleuter fantaseerde ik regelmatig dat ik in de belangstelling stond van jongens en was ik geïmponeerd door hun verschijning. Op de middelbare school was ik om de haverklap verliefd op sommigen van hen. En nadat ik rond mijn zeventiende jaar Christus leerde kennen werden mijn homoseksuele gevoelens eerder sterker dan dat ze afnamen. Gedurende lange tijd bleef ik het moeilijk hebben met mijn gevoelens. Toch ben ik geen homo. Waarom niet?

Ik ben door Jezus gegrepen

Op een zondagavond in juli 1975 heb ik voor het eerst van mijn leven gebeden. Terwijl ik alleen op mijn kamer was, was het alsof een schakelaar werd omgehaald en het licht aanging. Tot dat moment had ik geen besef van God. Ik heb God nooit gezocht, maar Hij vond mij. In de jaren die volgden – geen gemakkelijke tijd – heb ik Jezus leren kennen als een Vriend voor Wie ik helemaal wil gaan. Een homoseksuele leefwijze is voor mij hetzelfde als Hem de rug toekeren.

Ik vrees God

In mijn leven ben ik tegen een stuk angst aangelopen: angst om afgewezen te worden door mensen, maar vooral ook door God. Ik vond het moeilijk te geloven dat God van mij hield en dat ik waarde had. Mijn homoseksuele verlangens waren wel eens zo hevig dat ik niet geloofde dat ik het kon volhouden 'nee' te zeggen tegen homoseksueel gedrag. En zou ik kunnen terugkeren als ik de keuze zou maken toe te geven aan mijn verlangens? Lange tijd heb ik mijn angst als een probleem gezien en dat was het ook. Maar angst heeft me ook bewaard om verkeerde wegen in te slaan. Als ik nu mijn ogen uit vrees

op God richt, ontdek ik dat Hij mij oneindig liefheeft. Nog steeds vrees ik Hem in die zin dat ik besef dat Hij God is, Hij is ontzagwekkend, aan Hem heb ik verantwoording af te leggen.

Gevoelens bepalen niet mijn identiteit

In onze westerse cultuur wordt het woord homoseksueel gebruikt als aanduiding van iemands identiteit. Wat een verengde kijk op wie je als mens bent. Los van het feit dat ik niet van etiketten houd, geloof ik dat mensen zich tekort doen door zichzelf als homo (of als hetero) te definiëren. Je bent toch veel meer dan je seksuele voorkeur wat slechts een aspect is van wie je bent. Als ik mijn identiteit wil definiëren doe ik dat het liefst in de lijn van wat het Nieuwe Testament leert: ik ben een kind van God. Rond mijn zeventiende jaar werd ik in deze nieuwe positie geplaatst. Mijn verhouding met God bepaalt mijn identiteit en niet mijn seksuele gerichtheid.

Ik wil niet leven uit

onbewuste mechanismen

Ongeveer twaalf jaar geleden begon ik te ontdekken dat mijn homoseksuele gevoelens symptoom waren van een dieperliggende problematiek. Ik werd

in die tijd geconfronteerd met een hevig gevoel van gemis aan mannelijke genegenheid en bevestiging als gevolg van de wijze waarop ik als kind de relaties met mijn vader en met leeftijdsgenoten van mijn eigen sekse heb beleefd. Toegeven aan mijn homoseksuele gevoelens zou eerder een versterking van deze mechanismen betekenen dan een loskomen ervan. Ik las in die tijd een kop boven een artikel in *BinnensteBuiten*: "Ik heb geen man nodig, ik moet er een worden". Voor dat laatste heb ik gekozen. De voorbije jaren heb ik veel van wat er in mijn kindertijd is misgegaan mogen verwerken. Ik moet er niet aan denken terug te vallen in een leefwijze waarbij ik voortdurend probeer het bovengenoemd gemis op te vullen door middel van relaties met andere mannen.

Ik wil zo niet zijn

Mijn keuze niet toe te geven aan homoseksuele verlangens kwam gedurende de eerste jaren van mijn christen-zijn voort uit de overtuiging dat God in de bijbel homoseksueel gedrag veroorzaakt. Als ik alleen naar mijn gevoel keek wilde ik maar al te graag deze weg opgaan, ik begreep niet waarom het niet mocht. Maar ik koos ervoor God te vertrouwen, Hij weet het beter dan ik met mijn beperkte inzichten. Doordat ik meer zicht heb gekregen op de wereld die grondslag ligt aan homoseksualiteit en dankzij veranderingen die in mijn leven hebben plaatsgevonden is bij mijn keuze meer dan vroeger mijn hele zijn betrokken. Ik moet er niet aan denken terug te keren.

Ik geloof in verandering

Onze seksualiteit is niet zo statisch als wel beweerd wordt in onze cultuur. Het is mogelijk een verandering mee te maken op het vlak van onze seksuele gerichtheid. De verandering waarover het Nieuwe Testament spreekt omvat natuurlijk veel meer dan dit. Maar waarom als christen belijden dat verandering op tal van gebieden mogelijk is maar verandering op dit terrein uitsluiten? Daarom zeg ik: ik geloof in verandering. En dat is meer dan alleen maar een theoretische aanname, ik heb het zelf ervaren.

Vriendschappen zijn voor mij belangrijk

Wie verlangt niet naar goede vrienden? Mensen met een homoseksuele ge-

richtheid zeker. Mechanismen die ten grondslag liggen aan homoseksualiteit maken het moeilijk intieme vriendschappen met seksegenoten te beleven op een volwassen manier. Een hele weg om hiervan los te komen. Ik heb moeten leren intieme, niet-erotische vriendschappen met seksegenoten op te bouwen, deze hebben bijgedragen aan de veranderingen in mijn leven. Ik ben blij dat ik niet meer geknecht wordt door verlangens die me binden aan en afhankelijk maken van een andere man.

Ik heb veel ontvangen en wil dit niet kwijt

Er zijn veel dingen die ik ontvangen heb in mijn leven, teveel om hier te noemen. De wetenschap er te mogen zijn, een relatie met God, het feit dat mijn leven betekenis heeft, het toekomstper-

spectief (leven in de volle betekenis van het woord ook als het hier ophoudt), het feit dat ik getrouwd ben en tevreden mag zijn omdat ik een gezin heb, ik wil het niet graag kwijtraken.

Ik ben getrouwd en beleef dat als goed

Eenentwintig jaar geleden ben ik getrouwd met mijn vrouw. Mijn gebroken achtergrond heb ik meegenomen in mijn huwelijk en dat was niet altijd gemakkelijk. Een crisis in mijn persoonlijke leven zo'n tien jaar geleden, waarbij mijn homoseksuele problematiek een rol speelde, heeft ons niet van elkaar verwijderd maar juist nader tot elkaar gebracht. Vandaag pluk ik de vruchten van het proces dat sindsdien heeft plaatsgevonden. Ik ervaar het als goed om getrouwd te zijn, het past bij mij, ik zou niet anders willen.

De redactie zoekt: een nieuw redactielid

Bij het tot stand komen van *BinnensteBuiten* komt heel wat kijken. Als redactieleden zoeken we naar artikelen die geschikt zijn voor publicatie in ons blad. Soms schrijven we ze zelf of vertalen we artikelen, andere keren sturen anderen ons hun bijdrage op. Vier keer per jaar komen we op een vrijdagavond samen om de verzamelde artikelen te bespreken en hardop na te denken over hoe onze visie gestalte te geven.

Op dit moment bestaat de redactie uit Ine, Harda, Johan en Reitze. We vinden dat onze redactie best verbreed mag worden en zijn daarom op zoek naar een man of een vrouw die van harte de visie van *Onze Weg* onderschrijft, een goede schrijfstijl heeft en bereid is zich op vrijwillige basis in te zetten voor ons blad.

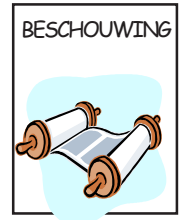
En: een man of vrouw die de lay-out van ons blad wil verzorgen

Een belangrijke fase bij het totstandkomen van *BinnensteBuiten* is het maken van de lay-out. Om het blad steeds weer aantrekkelijk te laten ogen en uitnodigend te laten zijn voor de lezer, kost het per kwartaal toch steeds een uurtje of 8 à 10 werk met muis en toetsenbord.

Huib draait alweer heel wat jaren mee en heeft zich ingezet om het blad er goed uit te laten zien, maar hij heeft aangegeven dat hij begin 2006 met deze taak wil stoppen. Daarom zoeken we een nieuwe lay-out man of vrouw die van harte de visie van *Onze Weg* onderschrijft, de bekwaamheid heeft voor deze taak en bereid is zich op vrijwillige basis in te zetten voor ons blad. Natuurlijk wordt de opvolger/ster uitgebreid ingewerkt in het werken met het professionele programma Pagemaker, dat we gebruiken voor onze lay-out.

Wil je reageren of wil je meer informatie, mail dan met Reitze: different@pandora.be

De zegen van het wachten

door Hilda Sol

Eén van de moeilijkste dingen voor ons mensen is wachten. Wie kent die momenten niet: wachten in de rij van de supermarkt (terwijl de irritatie toeneemt als blijkt dat je voor de kassa hebt gekozen met de langste wachttijd) of in de wachtkamer van de tandarts tot zelfs het wachten bij het opstarten van de computer. Recentelijk kampte een goede vriendin van mij langere tijd met gezondheidsklachten die zich moeilijk lieten diagnosticeren en waarbij therapeutische benadering niet direct het gewenste resultaat had. Een kwestie van veel geduld dus. Ze vertelde me dat er enkele mensen in haar omgeving haar al vrij snel de vraag hadden gesteld of ze al met zich had laten bidden.

Wachten ervaren we maar al te vaak als zinloze tijdverspilling. Wat je allemaal niet had kunnen doen terwijl je moest wachten. Want zomaar stilzitten, zomaar wachten, is zonde van de tijd! Wachten is helemaal vervelend als niet bekend is hoe laat iets of iemand komt. Hoe vaak wordt er dan niet op de klok gekeken.

Wachten levert meestal veel ongeduld, irritatie en boosheid op. En wat een innerlijke stress geeft het! Dan te bedenken dat een groot deel van de tijd van ons leven uit wachten bestaat... Wij mensen willen niet wachten. Directe behoeftebevrediging daar gaan we voor:

I want it and I want it now! We vinden dat we er recht op hebben. Vanuit de reclamewereld wordt er goed op ingespeeld. 'Vandaag besteld, morgen in huis' is de slogan van een groot post-orderbedrijf. 'Klaar terwijl u wacht' beweert een bekende auto-onderdelenshop. Blijkbaar is dit wat we met elkaar willen: snelle bevrediging van onze behoeften en beslist niet willen wachten. Zo zit de moderne mens anno 2005 in elkaar. Alhoewel: in de vakantietijd hebben we meer geduld

en is wachten ineens een veel minder groot probleem. Niets moet dan meer. Wat werkt dat ontspannend!

Wachten en verwachten

Het is opvallend dat de Bijbel vaak over wachten spreekt. Steeds opnieuw lees je van mensen die door schade en schande heen moesten leren wachten.

Wachten is kenmerkend voor gelovigen

Dat wachten duurde soms zelfs jaren. Neem Abraham. God had hem een zoon beloofd waaruit een groot nageslacht zou voortkomen. Jaren gingen voorbij en Abraham en zijn vrouw Sara waren oud en bejaard geworden. Pas toen deed God Zijn belofte in vervulling gaan en gaf hen een zoon.

En wat te denken van Mozes. God riep hem voor de taak van geestelijk leider om Zijn volk te verlossen uit Egypte. Maar eerst leidde God Mozes op

veertigjarige leeftijd de woestijn in om gedurende nog eens veertig jaar door Zijn hand rijp te worden gemaakt voor die roeping.

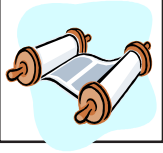
Van Jeremia is het bekende woord: 'Goed is het in stilheid te wachten, op het heil des HEREN'.

Wachten, zo kun je concluderen, is kenmerkend voor gelovigen en komt heel veel in de Bijbel voor. Meestal wordt er wel bij vermeld waarop en op wie men wacht. Wat niet altijd duidelijk is hoe lang dat wachten gaat duren. In sommige gevallen was dat heel lang. Denk opnieuw aan Abraham. Hij wachtte op het beloofde land, op de beloofde zoon, op dat beloofde volk, op die beloofde zegen. Hoe lang dat wachten zou duren, wist hij niet. Maar dat het zou komen, daarvan was hij overtuigd. Wachten in de Bijbel is tegelijkertijd verwachten. De tijd van wachten is om die reden niet zinloos. Ook al kan het moeilijk zijn en lang duren, het is niet voor niets. In het Oude Testament worden we regelmatig opgeroepen om te wachten op de Here en Hem te verwachten.

Jesaja 30:18 zegt: 'Welzalig allen die op Hem wachten'. En in Psalm 27:13 en 14 roept de psalmist het uit: 'O, als ik niet had geloofd des HEREN goedheid te zullen zien in het land der levenden! Wacht op de HERE, wees sterk, uw hart zij onversaagd; ja wacht op de HERE'.

Wachten ligt ons van nature niet en toch vraagt God het van ons. Wachten, maar waarop dan? Op zijn werk in ons, op zijn leiding in ons leven en boven alles: een verwachtend uitzien naar de wederkomst van de Messias. Allerlei aspecten van ons dierbaar geloof in de Here Jezus waarbij het aankomt op een hoopvol wachten. Een wachten wat tevens een verwachten is.

Overigens is het goed ons hierbij te

realiseren dat de tijd door God geschapen is en het in feite dus niet om onze tijd gaat, maar dat onze tijd Hem toebehoort. Als christenen behoren onze levens Hem toe inclusief onze tijd! (Prediker 3:1-15)

De bekende bijbelleraar Dr. J.I. Packer schrijft in zijn boek 'God leren kennen' (blz. 213):

'Een van de valkuilen waardoor we Gods leiding niet meer verstaan is: de onwil om te wachten. 'Wacht op de Here' is een steeds terugkerende oproep in het boek der Psalmen. En terecht. Want God laat ons wel eens wachten. Hij heeft niet zo'n haast als wij en het is niet zijn gewoonte, ons meer licht te geven over onze toekomst, dan wij nodig hebben om in het heden te kunnen handelen. Hij leidt ons leven stap voor stap. Als u twijfelt, doe dan nog niets, maar wacht af. Als het tijd is om in actie te komen, zal dat duidelijk worden.'

Wachten op God. Hij vraagt van ons dat we geduldig en vol vertrouwen op Hem wachten, totdat Hij Zich aan ons manifesteert. De Bijbel leert ons dat God lankmoedig is en rijk aan goedertierenheid (Psalm 103:8). Met andere woorden: God is zeer geduldig en vol van goedheid. Als we onszelf een beetje kennen dan weten we dat God af en toe heel veel geduld met ons moet hebben en gelukkig heeft Hij dat ook. God heeft enorm veel geduld met ons en neemt er de tijd voor. Maar Hij wil ook dat wij op Hem wachten totdat Hij Zich aan ons manifesteert.

Wij mogen onze verlangens en onze wensen in gebed bij Hem brengen, steeds weer. Sterker nog, God roept ons daartoe op in Fil.4:6-7. En zodra wij gehoor geven aan zijn oproep hoort Hij ons. Zo staat dat in de Bijbel. Dat betekent niet dat er altijd een reactie

volgt en zeker niet een gebedsverhoring die overeenstemt met ons verlangen, met onze wens. Dikwijls wordt ons geduld behoorlijk op de proef gesteld. Dat vraagt geduld en vertrouwen. Het is niet bepaald een passief, maar vooral een actief gebeuren waarin we vol verwachting in vertrouwen mogen uitzien naar God. In de wetenschap aan Wie je je overgeeft!

Heteroseksueel

Toen ik begin jaren negentig bij Different (toen EHAH) terecht kwam en Johan van de Sluis mij ging begeleiden in een aantal gesprekken brak er een nieuwe tijd aan. Na een periode van

Wachten is tegelijkertijd verwachten

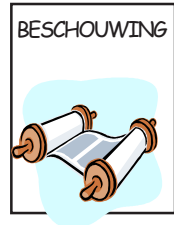
wanhooop en eenzaamheid gaven de gesprekken mij hoop en werd ik aangemoedigd om te groeien in een levende relatie met de Here Jezus. Ik kreeg inzicht in mijn levenssituatie, in mijn strijd met homoseksuele gevoelens.

Al snel ging ik geloven en hopen op verandering en ik ging ervan uit dat dit op niet al te lange termijn zou gebeuren. Ik dagdroomde over een huwelijk, over kinderen en verwachtte dit van de Here. Maar al snel kwam ik met beide benen op de grond: de praktijk had inmiddels uitgeezen dat maar weinige lotgenoten dit 'eindstation' behaalden. Dat betekende een koude douche voor mij. Wat kon ik dan verwachten? Welke weg zou de Heer met me gaan? Zou de strijd dan zo heftig blijven? Een gevoel van lichte paniek overviel me.

Toch besloot ik om verder te gaan op de weg die ik had gekozen en waarvan ik wist dat de Heer die van me vroeg om te gaan. Vriendschappen waarbij emotionele afhankelijkheid een grote rol speelde probeerde ik verre van me te houden en ik leerde hoe ik de Heer Meester kon laten zijn over mijn gedachteleven.

In de jaren die volgden wortelde ik in mijn geloof, ik werd rustiger en kreeg meer zelfvertrouwen hoewel dat gepaard ging met de nodige struikelingen. En toen kwam dat moment dat ik nooit meer zal vergeten: ik ging me realiseren dat mijn homoseksuele gevoelens mij niet langer beheersten maar dat ik in Jezus' kracht over mijn gevoelens heerste. Wat een bevrijding en een opluchting was dat. Niet langer die gebondenheid die ik bijna continu als een zwaar juk op mijn schouders voelde drukken. Een innerlijke bevrijding die alleen God kan en wil geven aan iedereen die zijn weg gaat, ongeacht om welke gebondenheid het gaat. Ook als het gaat om angst, overbezorgdheid en allerlei andere vormen van verslavingen. Jezus Christus is gekomen om mensen die gebonden zijn te bevrijden! Prijs Hem! Gods Woord zegt dat de waarheid ons zal vrijmaken (Johannes 8:32) en als Hij dat zegt zal Hij dat ook doen. Gods beloften zijn waar!

Toch, hoewel ik me innerlijk bevrijd wist, bleef mijn wens bestaan om heteroseksueel te worden en dat vertolkt te zien in een huwelijk. Er gingen jaren voorbij en langzaam maar zeker kon ik het loslaten. Er kwam een stuk rust. Ik leerde (en ervoer het ook zo) om tevreden te zijn met mijn omstandigheden. De rode draad door alles heen was dat ik die diepe vrede met de Heer ervoer. Ik had geleerd dat

God niet ál mijn wensen vervuld, maar wel al Zijn beloften. Het had veel moeite gekost om mijn wensen los te laten en in Zijn liefdevolle hand leggen. En te wachten op Zijn tijd. In die jaren werden Gods beloften uit de Bijbel voor mij als bakens in de storm. Daarin vond ik kracht, blijdschap en rust (enkele van die beloften: Fil.1:6; 1 Kor. 10:13; Ps.23:4). God liet mij wachten en dat wachten werd een rijpen. Ik had het nodig om uit te groeien naar een geestelijk en emotioneel volwassen persoon.

Inmiddels zijn we vijftien jaar verder. Ik mag moeder zijn van twee mooie dochters en echtgenote van een lieve zorgzame man. Ineens was daar de verrassende gebedsverhoring. Terwijl het voor mij allang niet meer zo'n hot item was en ik daar ook niet meer zozeer naar verlangde, bracht God een man op mijn weg die nu mijn echtgenoot is. Gods wegen zijn hoger dan onze wegen en zijn gedachten hoger dan onze gedachten!

In Klaagliederen 3:25-26 staat het zo mooi: *'Goed is de HERE voor wie Hem verwachten, voor de ziel die Hem zoekt; goed is het, in stilte te wachten op het heil des HEREN'*.

Wachten is rijpen. En daar past geduld bij. Achter in onze tuin groeit een druivenrank en toen onze oudste dochter een jaar of twee was, wilde ze de onrijpe vruchtjes ervan plukken en eten. Ze begreep niet goed dat ze moest wachten tot de vruchtjes rijp zouden zijn. De verleiding was groot om er toch van te nemen. Toen de druiven eenmaal rijp waren, genoot ze van de heerlijke zoete sappige smaak van de vruchten en kon ze er geen genoeg van krijgen.

Is dit niet herkenbaar: Gods zegen – het genieten van de overheerlijke

vrucht van zijn werk in ons leven – missen doordat we niet kunnen wachten op Hem?

In deze tijd waarin veel mensen ongeduldig en haastig zijn is het moeilijk om te wachten op de Heer, op zijn werk in ons leven en op zijn verhoring van onze gebeden. Toch, als we denken aan het oneindig vele geduld wat God steeds weer met ons heeft, dan kunnen we wachten op Hem! Abraham wachtte en verwachtte het van God, Mozes deed het en wij?

Ideaalbeeld

Ik zie je bijna denken: 'Jij hebt makkelijk praten. Je bent gelukkig getrouwd en hebt twee mooie meiden. Maar ik dan:

God liet mij wachten

als God nu mijn gebed, mijn hartsverlangen eens niet verhoort? Wat dan?'

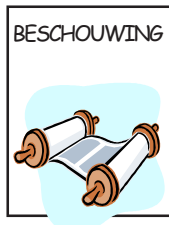
Inderdaad. Ergens heb je gelijk en toch ergens ook weer niet. God heeft mij rijk gezegend met een gezin wat niet iedereen van ons ten deel zal vallen. Anderzijds wil ik je waarschuwen om geen ideaalbeeld te koesteren van het hebben van een gezin. Een huwelijk en het opvoeden van kinderen is hard werken naast het feit dat het veel reden tot genieten geeft. Bovendien blijf ik momenten hebben van strijd onder andere met innerlijke onzekerheid vooral in sociaal opzicht wat nauw samenhangt met een beschadigd zelfbeeld. Ik beschouw het als restgevoelens van een verleden met homo-seksuele gevoelens en wordt daar regelmatig mee geconfronteerd.

Daarnaast zijn er momenten dat ik sterk verlang naar het alleen zijn bijvoorbeeld vanwege de tijd die ik destijds als single kon doorbrengen in Gods tegenwoordigheid en waarin ik nu beperkt ben.

Ik wil niets bagatelliseren, enkel relativiseren. Ik ben me er bewust van dat het alleen zijn enorm zwaar kan zijn. God heeft het ten diepste ook niet zo bedoeld. Wat ik probeer duidelijk te maken, is, dat we ons niet teveel moeten focussen op onze eigen verlangens, op onze eigen behoeften, die misschien ooit in de toekomst deel gaan uitmaken van ons leven. Maar al te gemakkelijk bestaat dan de neiging dat we vergeten om in het heden te leven in het vertrouwen dat God weet wat het beste voor ons is én te genieten van alle zegeningen die God ons nú geeft. Het leven is zoveel meer! God heeft met een ieder van ons een uniek plan. Hij heeft het beste met ons voor. Misschien komt onze wens niet overeen met de weg die God op dit moment met ons gaat. Of misschien duurt het wachten al zolang! Durf juist dan je vertrouwen op God te stellen, durf in dat vertrouwen te berusten en op Hem te wachten op wat Hij gaat uitwerken in je leven. Laat niet jouw wil, maar de Zijne centraal staan in je leven.

Daarin ligt het ware levensgeluk omdat het van Hem komt! Het zijn niet de omstandigheden van het leven, maar het gaat om jouw relatie met de Heer. Hem kennen en dienen met heel je leven daarin ligt echte diepe vrede en blijdschap! Ik zou je willen aanmoedigen om de tijd die je nu als single hebt te benutten en te investeren in jouw relatie met de Here God!

En als de strijd te zwaar is en het soms lijkt alsof je schouders eronder

zwichten, weet dan dat God altijd groter is dan het grootste probleem! Zijn belofte uit 1 Kor. 10:13 is honderd procent waar! God staat niet toe dat je boven vermogen wordt verzocht en bovendien zal Hij Zelf voor de uitkomst zorgen! Weet je dat in het dal de grond het vruchtbaarst is? Bid of de Heilige Geest je ogen wil openen zodat je Gods zegeningen in je leven zal zien en dat zijn beloften je krachtig mogen bijstaan op de weg die je gaat! Dat Hij je zal leren om op Hem te wachten en bovenal Hem te verwachten!

Zelf vind ik Psalm 13 heel bemoedigend, omdat het zo herkenbaar is. David was mens als wij.

Hij schrijft: *'Hoelang nog HERE? Zult Gij mij voortdurend vergeten? Hoelang zult Gij uw aangezicht voor mij verbergen? Hoelang zal ik plannen koesteren in mijn ziel, kommer hebben in mijn hart, dag aan dag? Hoelang zal mijn vijand zich boven mij verheffen?'* (vers 2 en 3)

Hij vraagt God hem te antwoorden, om zijn ogen te verlichten, zodat de vijand niet kan zeggen: *'Ik heb hem overmocht'* en zijn tegenstanders niet zullen juichen als hij zou wankelen (vers 5). Wat zo bijzonder is dat David deze Psalm besluit met het uitspreken van zijn vertrouwen op Gods goedertierenheid en met gejuich over zijn verlossing. Hij wacht niet eerst Gods verhooring van zijn gebeden af, maar legt deze vol vertrouwen in Gods hand. Deze korte Psalm leert ons dat God goed is en dat Hij het goede in ons wil uitwerken. Hoe dan ook. David is hier een voorbeeld voor ons. Door deze Psalm heen klinkt eveneens de oproep: wacht op de Here mijn ziel, ja wacht op de Here.

Handvatten

Tot slot enkele handvatten die ons kunnen helpen als we het wachten moe zijn.

1. Blijf hopen en vertrouwen op God. Leef uit de Bron. Zoek de Heer dagelijks in zijn Woord en in gebed. Voedt je met Hem. Daarin ligt vrede en blijdschap die je op geen enkele andere manier zult vinden.

2. Maak je Gods beloften eigen. Schrijf Bijbelteksten op die beloften van God inhouden, memoriseer ze, bezing ze, hang ze op kaartjes op plekken in huis zodat je ze regelmatig ziet. Maak ze je eigen. Je zult merken dat als deze schatten in je hart een plaats hebben God ze gebruikt in je leven op momenten dat je ze zo nodig hebt. En ook naar anderen toe kun je zo een troost en een bemoediging zijn.

3. Vergeet niet te genieten. God geeft zoveel wat je leven kleur geeft. Helaas in de drukte van ons bestaan gaan we zo gauw voorbij aan de mooie en vaak kleine momenten die God ons geeft. Probeer eens meer rustige momenten te creëren en je hart te openen voor de zegen van de Heer. Geef je ogen en oren goede kost! En dank God!!

4. Accepteer de situatie waar je op dat moment in zit. Kijk niet steeds naar het gras van de burens.

5. Zoek contact met andere christenen die jou kunnen steunen en bemoedigen op je weg.

6. Ontspan je in plaats van je te fixeren op het gemis in je leven. Vul je tijd op een evenwichtige wijze. Daarin zijn sport en lichamelijke ontspanning belangrijk.

7. Probeer Gods plan te ontdekken in je leven in de omstandigheden en

situaties, in de gebedsverhooringen en in aanwijzingen van anderen. God leidt je op Zijn weg!

Doe er je voordeel mee en kijk wat bij je past. Wees creatief!

Ik wil nogmaals benadrukken dat Gods Woord een onuitputtelijke Bron van troost en kracht is. Iedere keer ervaar ik opnieuw door persoonlijke bijbelstudie, door preken en waar en hoe Gods Woord dan ook tot me komt, hoe belangrijk het is om me met Hem te vullen. Alleen dan is het vol te houden om de hindernisbaan van het leven hier op aarde af te leggen.

Graag sluit ik af met de adventsgedachte. Ieder jaar opnieuw vieren we advent wat *komst* betekent en afgeleid is van het Latijnse *adventus*. We denken dan aan de komst van de Here Jezus op aarde, zijn menswording. Maar advent wijst ook naar de wederkomst van de Messias. En dat is nog altijd een wachten, al eeuwen lang. Een wachten wat niet zonde van onze tijd is, omdat het een verwachten is. Want wij verwachten naar Gods belofte een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. Wij verwachten de zalige hoop en de verschijning der heerlijkheid van onze grote God en Heiland, Christus Jezus. Laat dit verwachten de tijd van jouw wachten kleuren, laat het je leven kleuren!

Verwacht Hem!
Hij komt spoedig!

Bronnen:

- Bijbel (NBG-vertaling)
- Ds. A. van der Veer, *Bijbels dagboek: Geloven in de toekomst*, Kok, 2002 (5de druk)
- Dr. J.I. Packer, *God leren kennen*, Novapres, 1995.

De noodzaak van een betrokken gemeente

door Nympha Dijs

‘Verandering mogelijk? Jazeker!’ Zo luidt de titel van een van onze folders. De meeste mensen kloppen bij Different aan, omdat ze verandering willen in hun leven. Ze hebben meestal niet de illusie dat ze het alleen kunnen, maar hun problemen zijn vaak complex.

De buitenwacht weet veelal niet wat ze met problemen als homoseksualiteit aanmoet of het ontbreekt aan een sociaal netwerk, waardoor de mensen die bij ons komen, vaak erg eenzaam zijn. Daarom stimuleren wij hen om vooral een gemeente te zoeken waar ze zich thuis voelen en ze hun verhaal kwijt kunnen. Tevens werken wij samen met het pastoraat van de specifieke kerken die bezocht worden door onze cliënten, zodat zij leren een thuis te vormen voor hen. Om dit te bereiken geven wij ook onderwijs over homoseksualiteit en pastoraat aan gemeentes. Wij zien in de praktijk van ons werk dat er een duidelijke relatie is tussen geestelijke groei en het behoren bij een goede gemeente. Sterker nog: een goede gemeente is een van de sleutels voor groeien naar volwassenheid.

Individualisme

Er is veel individualisme in onze maatschappij, maar helaas ook in de kerk. Toewijding aan gemeentewerk en financiële ondersteuning zijn lang niet altijd vanzelfsprekend. Veel mensen ervaren dat als een extra pressie op hun toch al drukke leven. Een gemeente die niet alleen neemt, maar ook heel veel teruggeeft is velen vreemd. Ze zien het niet in de praktijk. Hoe komt dat? Is dit een gevolg van het individualisme van de gemeenteleden of weten we niet meer hoe het wel kan?

Veilige plaats

De kerk als thuisbasis, waar je samen alles deelt, waar de eenheid ervaren wordt, waar genezing plaatsvindt naar geest, ziel en lichaam, waar men elkaars

Wij hebben elkaar nodig

lasten draagt en plezier en vreugde beleeft met elkaar, omdat er de veiligheid is van onvoorwaardelijke acceptatie en liefde. Een thuisbasis waar de nadruk ligt op relatie en vriendschap en waar veel voorbede is. Voorbede naar het hart van God: vol echte betrokkenheid en geloof in het effect ervan. Niet omdat het moet, maar omdat de gemeenteleden vanuit hun persoonlijke relatie met God de

motivatie krijgen en ook de gaven. Zo’n gemeente, zoals als in Handelingen 2, is dat voor te stellen?

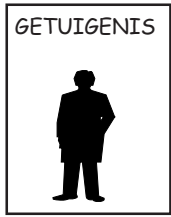
Op de knieën

Voor de cliënten van Different is een goede, veilige en betrokken gemeente een van de sleutels tot groei, een noodzakelijke factor voor een gezond geestelijk leven. Dit is niet alleen zo voor onze cliënten, maar voor alle mensen. Het wordt nijpender als je een probleem hebt, maar voor alle mensen geldt: wij hebben elkaar nodig. Wij hebben God in elkaar nodig. Laten we daarom ernst maken met bidden en God zoeken, zodat Hij datgene in ons kan bewerken wat Hij wil. Dan kunnen we mensen hoop geven en hebben we effect op de wereld om ons heen. Zolang dat nog niet echt het geval is, is het belangrijk om op de knieën te gaan. Dan moeten we bidden dat onze ogen hiervoor open gaan en dat onze gemeentes plaats worden waar de stap om je toe te wijden een kleine en logische stap is.

Onze zusterorganisatie Different heeft een vaste rubriek in ons blad. De bijdrage in dit nummer is geschreven door Nympha Dijs, een van de hulpverleners bij Different, het artikel verscheen eerder dit jaar in het maartnummer van *De Oogst*. De titel luidt: “De noodzaak van een betrokken gemeente”. Mensen die voor hulp aankloppen bij Different kunnen niet zonder steun vanuit hun eigen omgeving. Different wil graag samenwerken met de plaatselijke gemeente.

Different biedt hulp aan mensen die worstelen met hun seksuele identiteit en die vanuit het geloof in Jezus Christus willen leven. Ook de naastbetrokkenen zoals ouders, partners, vrienden en pastorale werkers kunnen bij Different terecht voor informatie en hulp.

Different, Marnixstraat 344, 1016 XV Amsterdam. Telefoon 020 – 6256797, Fax 020 - 6221386

Getuigenis van Martin: 'Ik wilde zo zijn als die jongen'

Hieronder kunt u het getuigenis lezen van Martin. Martin is zevententwintig en heeft een homoseksueel verleden. In de eerste helft van zijn verhaal vertelt hij hoe hij in een homoseksuele relatie verzeild raakt. In de tweede helft vertelt hij zijn voorgeschiedenis en hoe hij een uitweg vindt uit homoseksualiteit.

Toen ik negentien jaar was, waren we met een aantal vrienden op vakantie. Al langere tijd voelde ik mij aangetrokken tot Bart. Ik vond hem erg knap en aardig, hij was gespierd, had een donkere huid en erg mooie ogen. In zijn nabijheid voelde ik mijzelf wegglijden, hij leek zoveel knapper dan ik. Hij was een paar jaar ouder en leek zeker van zichzelf, gewoon stoer. Tijdens die vakantie spraken we vooral 's nachts veel met elkaar. Hij had interesse in mij als persoon en ik was onder de indruk van hem. Op een gegeven moment werden we steeds intiemer. Na die vakantie bleven we elkaar regelmatig ontmoeten, we hielden elkaar vast als we zeker wisten dat er niemand in de buurt was. Langzamerhand (eigenlijk al twee weken later) gingen we steeds verder. We wisten allebei dat we te ver gingen en besloten te stoppen met zoenen en seks. Dit lukte ongeveer een half jaar lang, toen gingen we weer te ver. Vanaf die tijd hadden we min of meer een seksuele relatie waar niemand iets van wist. Haast iedere keer dat we te ver gingen, spraken we af het niet weer te doen. Ik bad heel vaak tot God en vroeg dan om vergeving en beloofde het niet weer te doen. Ik denk dat ik wel een paar honderd keer aan God vergeving heb gevraagd. Bart deed dat ook. Wij wisten beiden dat God dit niet wilde. Toch gebeurde het steeds weer, het initiatief kwam bijna altijd van mij. Het leek wel alsof ik niet zonder seks kon. Door te manipuleren (verleiden) kreeg ik Bart

vaak zover. Eigenlijk was de vriendschap die we eerst hadden helemaal verdwenen, het ging mij alleen nog om seks. Het is moeilijk voor mij om dit toe te geven maar zo was het gewoon. Ten opzichte van Bart voelde ik mij schuldig omdat hij een hele goede jongen is. Hij kon stoppen met de seksuele relatie, ik niet. Bij hem had het, denk ik, bij een incident kunnen blijven, hij had daarvoor nauwelijks

Ik associeerde aanrakingen met seks

homofiele gevoelens gehad, wel relaties met meisjes.

Het gekke is dat hoewel de seks voor mij een ontlasting was het nooit echt bevredigend is geweest. Het was op mijzelf gericht, nemen in plaats van geven.

Op een gegeven moment, zes jaar later, heb ik God gevraagd of Hij mij verder wilde helpen. Ik kwam erachter dat ik nooit uit mijzelf kon stoppen met deze seksuele relatie. Ik nam mij voor niet weer naar Bart toe te gaan, maar op een zwak moment ging ik toch weer. Ik wist dat ik hem kon verleiden, soms had ik het idee dat hij het wel handig vond dat ik het initiatief nam. Maar de eerlijkheid gebiedt mij te

zeggen dat ik zeker weet dat de seksuele relatie al lang gestopt zou zijn als ik niet het initiatief nam.

Kort nadat ik God gevraagd had of Hij mij wilde helpen, keek ik naar een EO-programma. Waar het precies over ging weet ik niet meer, maar ik heb de nazorg van de EO gebeld. Daar vertelde ik van mijn seksuele relatie en dat ik daar graag mee wilde stoppen omdat ik er ongelukkig van werd en omdat ik wist dat het tegen Gods wil was. Ik kreeg toen het adres van Different (toen EHAH). Ik had er nog nooit van gehoord. Vrij snel heb ik een afspraak gemaakt. Dit was in de herfst van 2002. Sinds die tijd is er veel veranderd.

Seksueel misbruik

Als kind ben ik seksueel misbruikt, vanaf mijn negende tot elfde jaar. Mijn oom die een aantal jaren ouder is dan ik, logeerde iedere vakantie bij ons omdat wij op een boerderij woonden. Dit was erg leuk, totdat hij mij op een avond dat niemand thuis was ging betasten. Ik mocht het tegen niemand zeggen. Twee jaar lang misbruikte hij mij zonder dat iemand iets doorhad. Deze periode heb ik als verschrikkelijk ervaren, als een pikzwarte periode. Vanaf die tijd was ik mijn onschuld kwijt. Ik voelde mij schuldig en schaamde mij diep (het erge is dat ik tot mijn twintigste gedacht heb dat ik schuldig was terwijl ik nu weet dat het niets met mij te maken had maar alles met mijn oom.) Hij had macht over mij en ik moest doen wat hij zei. Het ging steeds verder. Op die leeftijd was ik nog helemaal niet met seks bezig, ik wist er niets van. Het ergste vond ik dat ik geen kant op kon. Vertellen aan mijn ouders durfde ik niet omdat ik mij heel erg schaamde en dacht dat het mijn

schuld was. Dit misbruik heeft veel kapot gemaakt in mij. Ik werd bang voor onverwachte aanrakingen en durfde een ander niet aan te raken. Ik associeerde aanrakingen met seks. Ook nam ik afstand van jongens, met name iets oudere jongens. Mijn lichaam vond ik lelijk, ik dacht dat ik geen echte jongen was, omdat mijn oom seks met mij wilde, er moest dus iets mis zijn met mij. Ik zag mezelf vanaf die tijd als een meisjesachtige jongen. Ik kan mij herinneren dat ik gedurende die misbruikperiode meer naar meisjes toetrok, zij waren voor mijn gevoel veiliger. Een paar jaar geleden heb ik mijn oom geconfronteerd met hetgeen hij gedaan heeft. Hij heeft het nooit erkend, 'hij kan het zich niet herinneren'. Ik heb het contact toen radicaal verbroken. Tot op de dag van vandaag heeft hij het niet erkend.

Toen ik in de puberteit kwam, ging ik fantaseren over jongens. Het gekke is dat ik na de misbruikperiode niet meer in staat was vriendschap te hebben met jongens, daarvoor had ik wel vriendschappen. Ik voelde mij seksueel aangetrokken tot jongens die ik veel knapper en stoerder vond dan mijzelf. Terugkijkend op de puberteit zie ik dat dit abnormaal is geweest. Ik wist veel van seks omdat ik misbruikt was. Wat een normale psychische seksuele ontwikkeling is, weet ik niet. Dit is voor mij erg moeilijk om te zeggen. Het minderwaardigheidsgevoel is ontstaan tijdens de misbruikperiode.

Wanneer ik mij aangetrokken voelde tot een jongen, speelde dit gevoel van minderwaardigheid altijd mee; hij was naar mijn idee veel meer man dan ik. Ik heb me nooit echt aangetrokken gevoeld tot meisjes. Het gebeurde wel dat meisjes verliefd op mij waren, maar ik ging er niet op in. Eerlijk gezegd kon

ik mij niet eens voorstellen dat een meisje mij leuk zou vinden, wat moest zij nou met mij? Ik was in mijn ogen niet mannelijk en zou haar niets te bieden hebben. Wat relaties betreft hield ik meisjes op een afstand, maar gewoon met hen omgaan vond ik 'veiliger' dan met jongens omgaan.

Leeftijdsgenoten verbaasden zich er wel eens over dat ik geen vriendin had terwijl ik er wel goed uitzag volgens hen. Soms zei ik dat ik wel eens iets had met een meisje dat ze niet kenden. Het gekke is dat mij nooit is gevraagd of ik op jongens viel, men zocht het blijkbaar niet achter mij.

Het feit dat ik homoseksuele gevoelens had, hield ik voor mij. Ik fantaseerde wel veel over jongens, vooral tijdens

Ik zag mezelf als een niet echte man

zelfbevrediging wat ik bijna dagelijks deed. Ik had nooit gedacht dat homoseksuele gevoelens kunnen veranderen, maar er is in twee jaar tijd ontzettend veel veranderd.

Veranderingen

Tijdens de gesprekken met Different werd mij gevraagd hoe ik mannen zag. Ik vertelde toen dat ik hen als seksuele wezens zag. Ik stelde mij vaak voor hoe een man in bed zou zijn en gebruikte dat beeld tijdens zelfbevrediging. Ook tijdens de seksuele relatie met Bart fantaseerde ik over andere jongens en was veel met seks bezig. Ook vertelde ik hoe ik mijzelf zag, als een niet echte man. Tijdens de gesprekken werd

iedere keer gebeden voor mij. Langzamerhand veranderden sommige dingen, terwijl ik het niet eens door had. Ik werd gestimuleerd vriendschappen te sluiten die niet seksueel zijn, om zo te leren wat normale vriendschap is. Ook zou ik stoppen met de seksuele relatie met Bart. Dit was in het begin moeilijk, soms kon ik de verleiding niet weerstaan en ging dan toch in de fout.

Zelf heb ik wel bepaalde keuzes moeten maken, zoals de seksuele relatie opgeven en tijdens zelfbevrediging niet aan bepaalde jongens denken. Doordat ik mijn aandacht niet meer op Bart richtte maar op andere jongens, kreeg ik vrienden. Het gekke is dat ik sommige dingen niet kan verklaren. De angst aangeraakt te worden verdween toen ik vrienden kreeg, die mij aanraakten (op een niet seksuele manier). Het was nieuw voor mij om aangeraakt te worden, na verloop van tijd ging ik anderen ook aanraken, vrij bewust. Nu gaat het eigenlijk vanzelf, ik denk er niet meer bij na. Ik ben erg dankbaar dat ik vrienden heb die mij waarderen. Zij werken als een soort spiegel voor mij. Zij weten ook van mijn verleden als homoseksueel. Het minderwaardigheidsgevoel verdwijnt steeds meer, maar af en toe steekt het de kop op. Met name wanneer ik moe ben of me alleen voel. Sommige jongens lijken dan zo mannelijk en stoer en dat voel ik mij dan juist niet. Seksueel voel ik mij echter niet meer tot hen aangetrokken. Terugkijkend kan ik zeggen dat gevoelens van verliefdheid voor een jongen bij mij altijd gepaard gingen met minderwaardigheidsgevoelens. Ik vraag mijzelf trouwens wel eens af of ik wel weet wat echte verliefdheid is. Ik wilde eigenlijk zo zijn als die jongen. Sinds ik dit besef is de kracht van seksuele gevoelens verminderd en geleidelijk

verdwenen. Ook doe ik veel minder aan zelfbevrediging, die drang is er niet meer. Het besef dat ik zelf ook een echte man ben heeft de minderwaardigheidsgevoelens doen verdwijnen.

Het is trouwens erg lastig om te zeggen hoe iets is veranderd. Sommige veranderingen kan ik niet verklaren, dit heeft God zeker gedaan. Hoewel ik wist dat seks met een jongen tegen Gods wil was, deed ik het toch.

Nu besef ik dat alleen stoppen met seks, wat ik honderden keren heb geprobeerd, niet de oplossing van mijn probleem zou zijn geweest. Daarom lukte het ook niet. Sinds ik hulp heb en ik besef dat de kijk op mijzelf en andere jongens en het beeld van seksualiteit niet klopte, ben ik veranderd. God heeft mij echt laten zien dat homoseksualiteit niet goed is. Ik zie homoseksualiteit als een symptoom van onderliggende factoren. Bij mij waren dat: verkeerd beeld van mijn eigen (seksuele) identiteit en uiterlijk, angst om aangeraakt te worden en zelf aan te raken, geen vrienden hebben (eenzaamheid) en mannen zien als seksuele objecten. Ik denk dat ik door bovengenoemde factoren een afstand heb gecreëerd ten opzichte van jongens. Doordat ik mij zo anders voelde dan hen, ging ik bepaalde jongens idealiseren en over hen fantaseren. Nu voel ik mij gelijk aan andere mannen, vroeger niet.

Hoewel er bij mij veel veranderd is in korte tijd en de seksuele gevoelens voor mannen zijn verdwenen, ben ik nog niet verliefd geworden op een meisje. Ik hoop dat dit wel zal gebeuren. God heeft in mijn leven stap voor stap denkbeelden doen verdwijnen waarvan ik mij niet eens bewust was. Ik vertrouw erop dat Hij mijn leven in goede banen zal leiden. God heeft dingen doen veranderen die ik voor onmogelijk hield. Zou Hij mij dan niet verliefd kunnen laten worden op een meisje?

Om privacyredenen zijn de namen Martin en Bart gefingeerd.

Brief aan God

door Nelia

Heer,
het doet vaak zo zeer van binnen,
dat knagende gevoel van iets missen,
dat verlangen naar geborgenheid,
die angst voor de toekomst.

Heer,
vaak zie ik er geen gat meer in,
weet ik niet meer waarvoor ik leef,
mijn gevoel wil iets wat gewoon niet kan,
niet mag.

Heer,
daardoor voel ik me vaak zo alleen.

Maar Heer,
soms ook overvalt me een gevoel van: "Het is goed,
ik ben niet alleen,
ik hoef niet bang te zijn voor later,
ik weet waarvoor ik leef!"

Heer,
dat zijn die momenten waarop ik besef
dat U bij me bent,
de momenten waarop U zegt:
"Toe maar, huil maar,
laat de pijn er maar zijn,
schreeuw het maar uit!"

"Maar vergeet niet,
dat Ik ook huil,
dat Ik ook de pijn voel
en het verdriet,

omdat Ik erbij ben
en van je hou!"

Herstel de liefde Groeien naar een gezonde gender-identiteit

door Reitze Siebesma

Jaren geleden, toen ik me in de beginfase van een intens proces van verwerking bevond, las ik *Setting Love in Order*, een boek dat veel indruk op mij maakte. In de eerste plaats sprak het persoonlijke element van dit boek me aan. Mario Bergner, de schrijver, vertelt veel over zijn eigen leven: zijn achtergrond, zijn verlaten van de homoseksuele leefwijze en het groeiproces nadien. Verder heeft het boek me geholpen inzichten te krijgen in mechanismen die ten grondslag liggen aan homoseksualiteit. Dat inzicht ontbrak me voorheen, jarenlang beschouwde ik mezelf als ingewikkeld en durfde de confrontatie met mijzelf niet aan. Dit boek heeft me bemoedigd om de weg waaraan ik aarzelend was begonnen verder in te gaan.

Ik was dan ook verrast te ontdekken dat dit boek zijn weg heeft gevonden naar de Nederlandstalige wereld. De Nederlandse vertaling heeft als titel gekregen: *Herstel de liefde. Groeien naar een gezonde gender-identiteit*.

Toen ik deze vertaling onder ogen kreeg, kwamen de verhalen uit het boek weer boven. Bijvoorbeeld hoe Mario in een homobar geconfronteerd wordt met de leegte met name bij de oudere homoseksuele mannen en plotseling een stem hoort: "Jij zult Mij helpen deze mensen te bevrijden". Mario Bergner, die tijdens zijn tienerjaren zijn leven aan Christus had toevertrouwd maar nadien een homoseksuele identiteit en leefwijze had aangenomen, beseft dat dit de stem van God is. Het duurt nog een tijd voordat zijn verzet tegen God breekt. Dit gebeurt tijdens een ziekenhuis-

opname. "Ik pakte Zijn hand vast en begon uit de duisternis naar Zijn ongelooftelijke vrijheid en licht te lopen" (blz. 21).

De schrijver combineert zijn levensverhaal met tal van lessen die hij geleerd heeft. Hij laat de lezer meekijken in zijn eigen leven, ook in zijn innerlijke wereld, en verbindt daaraan een stuk onderwijs waarin hij zowel psychologische als geestelijke inzichten met de lezer deelt. Zo gaat hij naar aanleiding van zijn familieachtergrond in op de invloed van het opgroeien in een disfunctioneel gezin op iemands leven.

Bergner maakt duidelijk dat de ontwikkeling van homoseksualiteit te maken heeft met verwarring op het gebied van liefde. "Om een gezonde persoonlijke identiteit te ontwikkelen, moeten

we liefdevolle gezonde relaties ervaren met leden van beide seksen." (blz. 52) Aan de hand van de Griekse begrippen storge, filia en eros werkt de schrijver dit gegeven uit. Hij wijst ook een weg om, zoals de titel van het boek aangeeft, de liefde te herstellen.

Bladerend door het boek kwam ik het gedeelte tegen over hoe mensen met een homoseksuele gerichtheid een ambivalente houding kunnen hebben tegenover seksegenoten. Als de meeste mensen denken aan homoseksualiteit, dan denken ze aan iemand die zich sterk aangetrokken voelt tot iemand van het eigen geslacht. Bergner maakt duidelijk dat er meer aan de hand is, voor mij destijds een eye opener. Bent u nieuwsgierig geworden, lees het boek zelf. Ik kan het in ieder geval van harte aanbevelen.

Over de schrijver: Mario Bergner is getrouwd en woont met zijn gezin in Wheaton, Illinois (VS). Hij is leider van *Redeemed Life Ministries*, een bediening die mensen met problemen op het gebied van hun seksuele identiteit hulp wil bieden door begeleiding en genezend gebed.

Mario Bergner, *Herstel de liefde. Groeien naar een gezonde gender-identiteit*, Coconut, 2005, 207 blz., ISBN 90 807586 47, • 16,90.

Geduldig wachten

door Johan Berkhof

Maar Jozua, de zoon van Nun, een jonge man, week niet uit de tent. (Ex. 33 : 11)

Maar blijf op grote afstand, ongeveer tweeduizend el, dan kunt u zien welke weg u moet volgen, want u bent hier nooit eerder geweest. (Jozua 3:4)

Jozua week niet uit de tent!

Jozua had gezien hoe intiem God met Mozes omging en verlangde naar een zelfde soort relatie. Hij bleef waar hij was en leerde Gods aangezicht te zoeken. Intimiteit, communicatie van hart tot hart, elkaar leren kennen; dat kost tijd, geduld en volharding. En wat is dat toch moeilijk op te brengen! Jozua week niet uit de tent. Een tekst die mij al langer bezig houdt, jaloers maakt en het verlangen in mij opwekt om ook die rust te vinden. Om te kunnen wachten, geduld te hebben zodat Hij mij kan ontmoeten, er een hartsrelatie ontstaat. Steeds weer ontdek ik hoe moeilijk dat voor mij is, hoe snel mijn geduld op is en ik de concentratie verlies en weer rusteloos word. Dichtbij willen zijn, daar toe ook uitgenodigd worden en steeds weer ontdekken hoe snel er weer afstand ontstaat door eigen drukte, denken en spreken.

Jozua week niet uit de tent. Heer, geef mij iets van die vasthoudendheid en dat geduld want ik verlang naar die verzadigende gemeenschap.

Maar blijf op grote afstand!

Israël staat op het punt het beloofde land binnen te trekken, maar hoe moet dat? Er is een barrière, een hindernis die de toegang blokkeert. God gaat, door middel van de Ark, vooruit en tegen het volk zegt Hij: blijf op grote afstand, dan kunt u zien welke weg

u moet volgen.

Van tijd tot tijd zijn er van die kruispunten in het leven en rijst de vraag: welke weg moet ik volgen? Barrières die soms onneembaar lijken. Moet ik linksaf of rechtsaf of moet ik blijven waar ik ben? Moet ik zevenmaal er omheen trekken en juichen om Uw overwinning of hem juist negeren? Je vraagt om Gods leiding, zijn aanwezigheid en bevestiging. Tegelijkertijd ontdek ik dat ik er bovenop wil zitten, ik trap Hem bijna op de hakken en gluur over zijn schouder om maar te zien wat er gaat gebeuren.

Wonderlijk, in zo'n situatie zegt Hij: blijf op grote afstand want deze weg ken je nog niet. Geef Mij de ruimte om de weg voor je begaanbaar te maken. Laat er afstand zijn tussen ons zodat Ik vooruit kan gaan en jij mijn voetsporen kunt volgen. Kom niet te dichtbij want dan struikel je misschien en zie je niet alle voetangels en klemmen. Dan krijg Ik geen kans ze zichtbaar te maken of op te ruimen.

Houdt afstand, want u bent hier nooit eerder geweest!

Afstand houden terwijl je dicht bij Hem wilt zijn.

Dichtbij willen zijn terwijl er afstand nodig is

God heeft geduld met ons en wacht tot we zover zijn. Mogen wij leren wachten op Hem en zijn tijd.